

Gió từng đợt rét

ISSN: 2734-9195 10:35 18/01/2026

Tôi nhớ về tuổi thơ với những cơn gió rét, dù thế vẫn luôn ấm áp với căn bếp lửa đỏ rực của má và vòng ôm thật ấm của ba mỗi khi đi làm về, để rồi ngóng chờ sự rực rỡ hân hoan của mùa xuân.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân**
Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai

Mùa xuân đã dần đến nhưng từng đợt rét dư âm lại của những tháng còn đông vẫn neo lại trên từng con phố, nhất là những lúc đêm buông. Vào những khi trời trở lạnh và từng cơn gió bắc đang len lỏi trên mọi nẻo đường như thế này tôi vẫn hay nhớ về những lúc mình còn nhỏ. Trong ngôi nhà cấp bốn nép sâu ở một xóm lao động nghèo, gần sát chân núi có một gia đình vẫn luôn rộn rã những tiếng cười. Không đến mức thiếu ăn thiếu mặc vì dường như ba mẹ đã luôn cố gắng lo cho tôi được bằng chúng bạn nhưng những đêm trở mình thức giấc và những vết chân chim hằn trên gương mặt đang sinh thành cũng đủ để tôi biết, rằng họ vẫn đang mệt nhoài với những mưu sinh.

Tôi nhớ những tháng cuối đông như thế này ba hay nhận thêm nhiều ca trực đêm vì sẽ được trả lương nhiều hơn những ca ngày. Trời khi ấy lạnh lắm, cảm giác như khi bước ra khỏi nhà từng cơn gió cắt vào da thịt những vết thương không rõ hình, để lại vết hằn trên da theo từng cơn bỏng lạnh. Căn nhà nhỏ trống trước trống sau của tôi cũng bị từng cơn gió cố chen vào thử thách sự chống chọi của mỗi người. Tôi nhớ mỗi khi đến mùa gió thổi nhiều hơn thì má vẫn hay trèo lên gần mái, lấy những chiếc áo bỏ đi xếp thành từng cuộn thật to bịt kín những lỗ lam sao cho càng ít không khí lạnh vào nhà nhất có thể. Những khi ba đi trực đêm thì má con tôi sẽ cùng đóng hết mọi cửa nẻo sau đó chui vào thật sâu trong phòng để vừa bớt sợ, vừa bớt lạnh mà ngủ dù rất khó.

Nhà tôi khi ấy vẫn còn dùng củi. Ba xây một căn bếp nhỏ theo kiểu xưa và cứ mỗi cuối tuần khi được nghỉ ba sẽ cùng các chú trong xóm lên núi để chặt cây khô hoặc nhặt củi về chất đầy trong bếp để má dùng đun. Tôi dường như quen với hình ảnh mỗi khi đi học về sẽ ngồi trong căn bếp nhỏ học bài trong lúc má nấu cơm. Vì trời chớm xuân khi ấy vẫn còn giữ trong mình những cơn gió đông thực sự rất lạnh và căn bếp đỏ lửa là nơi ấm nhất trong nhà lúc bấy giờ. Tôi

đường như đã quen với việc cùng má ngồi trên những chiếc đòn nhỏ ba đóng cho. Căn bếp với những bức tường bên trong ám đầy những khói còn bên ngoài đã có vết tích của rêu phong như để chứng minh nó đã cùng tôi lớn lên, đượm rõ màu thời gian. Trên bức tường đầy những vết than không rõ hình thù do tôi lấy những cục than để vẽ nguệch ngoạc trong lúc chơi trong bếp.

Ảnh sưu tầm

Tôi có thể dễ dàng chịu nóng nhưng lại rất sợ lạnh. Tôi nhớ những hôm ba được nghỉ, và ba để tôi ngồi bên cạnh xem ba chế củi. Thi thoảng, ba lại đút những khúc củi thật to để bếp lửa cháy lên, hơi nóng sẽ tỏa ra và lúc đó ba sẽ bảo tôi xoa hai tay vào nhau cho ấm thêm một chút. Má sẽ bắt đầu nấu những bữa cơm nghi ngút khói và cười hiền từ nhìn hai cha con thi thoảng lại cười phá lên bởi những trò đùa không rõ nguồn cơn.

Tôi không nhớ rõ nhưng tôi nhớ căn bếp đó là phần lớn **kí ức** của tôi vì đó là nơi ấm nhất trong căn nhà. Những khi ba đi làm, chỉ có hai má con, khi trời trở lạnh thêm má cũng hay đưa tôi mẫu than nhỏ để tôi vẽ vờ trong khi chờ má nhóm bếp. Nhà tôi khi ấy không có điều kiện, thậm chí không thể mua thêm quần áo mới để mặc cho bớt lạnh. Ngày đó, má hay đun nóng gạch để sưởi ấm cho tôi. Những viên gạch mới sẽ được đun thật lâu trong lửa lớn, sau đó sẽ được để ở dưới giường, hơi ấm tỏa ra từ viên gạch sẽ khiến giường và chăn mềm ấm lên nhanh chóng. Đợi một lúc khi viên gạch dần bớt nóng thì hơi ấm cơ thể cũng đã nóng dần lên đủ để chăn mềm trở nên ấm hiem phần nào.

Căn nhà nhỏ ấy vậy mà đã trải qua cùng tôi rất nhiều đợt rét như thế này cho đến khi tôi trưởng thành. Những cơn gió khi ấy thực sự rét đến nỗi chỉ cần nhớ đến thôi cũng đủ khiến tôi nổi gai ốc đầy mình. Nhưng tôi đôi khi lại rất nghịch ngợm, như cái cách người ta thích ăn kem vào trời lạnh, đôi khi tôi ngờ nghếch đến độ thích đưa tay chạm vào những cơn gió rét. Đến độ mũi bắt đầu đỏ ửng lên và tay trở nên khô cứng thì đã chợt nhận ra bóng dáng to lớn của ba bế thốc tôi vào nhà kèm với những tiếng rầy la...

Trời đã sang xuân, thời gian đưa tôi lớn. Và mỗi năm từng đợt gió rét vẫn cứ thổi về như sự tuần hoàn của từng đoạn thời gian. Cứ thế, trong lòng tôi vẫn dấy lên những niềm hoang hoải, tôi nhớ về tuổi thơ với những cơn gió rét, dù thế vẫn luôn ấm áp với căn bếp lửa đỏ rực của má và vòng ôm thật ấm của ba mỗi khi đi làm về, để rồi ngóng chờ sự rực rỡ hân hoan của mùa xuân.

Tác giả: **Lê Hứa Huyền Trân** - Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai